

SILVER ELITE

Dani Francis

Silver Elite

Översättning Åsa Malm och Karin Wijk

GONDOL FÖRLAG

Gondol Förlag är ett imprint
inom Albert Bonniers Förlag.

ISBN 978-91-89516-32-8

Copyright © Dani Francis, 2025

Originalalets titel: *Silver Elite*

Översättning: Åsa Malm och Karin Wijk

Omslag: XXX

Omslagsanpassning: Ingrediensen AB

Tryck: ScandBook, EU

Kapitel 1

Jag växte upp i totalt, oupphörligt, kvävande mörker.

Jag hade velat säga att det är en överdrift, men det är det inte. Jag var bara fem år gammal när min farbror smugglade ut mig ur staden för att vi skulle bosätta oss i Blacklands, alla barns mardrömsplats. En skog där det råder evigt mörker. Jag minns hur jag spärrade upp ögonen när jag såg den för första gången: den olycksbådande svarta dimman som steg ur marken mot trädkronorna och sedan svävade högt ovanför dem. Jag minns djup fruktan och sedan fullständig panik när vi omslöt av beckmörkret. Jag minns hur jag, när vi hade gått i knappt en timme, snubblade över en skalle. Jag föll ner på knä för att undersöka vad det var jag hade snubblat på, och fast jag inte kunde se ett dugg kunde jag känna de gapande ögonhålorna och dra med fingrarna över slätt, nött ben.

När jag frågade farbror Jim vad det var sa han: "Bara en sten."

Så lättlurad var jag inte ens som femåring.

Det skulle inte bli det sista skelett vi träffade på under de tre år vi tillbringade i Blacklands, och när vi så småningom återvände till civilisationen kändes rädslan som en gammal god vän. Om ett rovdjur gjorde ett utfall mot min hals skulle jag nu för tiden inte ens blinka. Om ett av Krigsmaktens plan släppte en bomb på vårt hus skulle det inte få min puls att öka.

När man är skräckslagen varenda dag i sin barndom finns det inte mycket kvar att vara rädd för när man är vuxen.

Förutom kanske pinsamma konversationer.

Jag skulle hellre ta mig an en puma med mina bara händer än utsätta mig för ett obekvämt samtal. Allvarligt.

”Vart är du på väg?”

Fan också. Jag som verkligen ansträngde mig för att smyga upp ur sängen och inte väcka mitt sällskap.

Den unge soldatens röst är grötig av sömn och tillfredsställelse som dröjer sig kvar. Jag fäster blicken neråt när jag knäpper gylfen på jeansen. Jag vet att han inte har någonting på sig under det där tunna lakanet.

”Åh. Öh. Ingenstans. Jag klär bara på mig för att jag fryser”, ljuger jag, och slätar till mitt svarta linne över området med djup ärrbildning på min vänstra höft.

Min brännskada, som sträcker sig från midjan och halvvägs ner på låret, är en konstant påminnelse om vem jag är och varför jag inte kan stanna kvar hos den här snubben längre än nödvändigt.

Till honom sa jag att ärrret berodde på en olyckshändelse. En gryta kokande vatten jag fick över mig när jag var liten.

Det är inte helt osant.

Men om han hade vetat vad som dolde sig under den sargade huden skulle han förmodligen inte ha smekt den med sådan oändlig medkänsla.

”Kom tillbaka. Jag värmer dig”, lovar han.

Jag klistrar på ett leende och möter hans blick. Han har fina ögon. Mörkbruna. ”Om en stund? Nu när jag ändå är uppe behöver jag gå på toa. Var det runt hörnet, sa du?”

Låter jag för ivrig?

Det tror jag att jag gör, men jag måste härifrån. Det är sent. Jag som lovade att inte stanna ute så länge. Jag skulle bara titta in till byn under frihetsdagsfirandet för att ta ett snabbt glas och säga hej till några vänner. Inte för att strula med en Krigsmaktssoldat, av alla som var ute ikväll.

Det finns inte mycket som är värt att fira på Kontinenten. Inga sådana där högtider man läser om i historieböckerna som låter så idylliska. Och ärligt talat – det är förmodligen något slags sjukt hån att få ett gäng modifierade människor att dansa, dricka och ligga för att fira årsdagen av en händelse som ledde till ett blodbad på dem själva. Men moddar tycker om att dansa, dricka och ligga, så ... lika

bra att göra det när vi kan, oavsett vad som firas.

"Du tänker väl inte smita ifrån mig?" Han säger det retsamt, men med en sorgsen underton. Fan också. Han vet att jag tänker sticka.

"Så klart inte."

Jag låtsas koncentrera mig på att dra upp blytlåset i mina kängor och konstaterar att det här var en riktigt dålig idé. Jag försöker undvika att hamna i säng med någon från Krigsmakten, Kontinentens militär, men de stannar aldrig länge på samma plats, det är den stora fördelen med dem. Soldater får bara lämna basen tre gånger om året, vilket innebär att de aldrig kan bli något annat än tillfälliga förbindelser.

"Bra. För jag är inte beredd att släppa dig än", säger han leende. Han är tjugofem och han var så varsam när hans händer gled över min kropp.

Är det hemskt att jag inte kan komma ihåg vad han heter?

Jag tar mitt gevär och hänger remmen över axeln. Jag märker att han tittar på mig.

"Vad är det?"

"Du ser riktigt het ut nu", säger han och biter sig i läppen.

"Jaså, du."

"Ja. Man ser aldrig tjejer med skjutvapen inne i stan."

Det har han rätt i. Det gör man inte. Det är den främsta anledningen till att min farbror bestämde att vi skulle slå oss ner i distrikt Z, som ligger så långt västerut man kan komma. Det är ett av råvårdistrikten, där de flesta jobbar med boskapsskötsel och jordbruk, och där invånarna får lov att bära vapen. Som självklart är registrerade och under uppsikt allihop. Man får ingen licens utan att ha genomgått grundliga tester, men det var inget problem för mig. Jag fick min vapenlicens när jag var tretton. Jag är synnerligen skicklig, faktiskt skickligare än testledarna förstod. Farbror Jim instruerade mig att "tona ner" under testdagen.

"Är bra att ha här ute", säger jag. "Vita prärievargar försöker döda mina kor varenda natt."

Han skrattar. "Jag får åka till din ranch någon dag och se vad det egentligen är ni hittar på där ute."

Det sorglösa yttrandet gör mig misstänksam. Varför vill han komma till ranchen? Var det en oskyldig kommentar eller ska jag bli orolig?

När det gäller Krigsmakten är jag i det närmaste paranoid, så jag öppnar snabbt en förbindelse för att rota i hans medvetande. Hans sköld är tjockare än stål. Jag skulle förmodligen kunna hitta en öppning i den om jag försökte tillräckligt länge, men den är för stabil för att komma igenom direkt. Inte så konstigt. En av de första saker soldater som han får lära sig är sköldteknik, för att stänga moddar ute. Och det gör de rätt i. Primärer har inga utökade förmågor. De känner inte heller av rent fysiskt när någon tränger in i deras tankar, något moddar upplever som en elektrisk stöt. Folk som han *ska* vara på sin vakt.

Jag avbryter förbindelsen. Det var värt ett försök. Den enda gången hans sköld sviktade under kvällen var när vi hade tagit av oss kläderna, men då var hans tankar bara en blandning av *sluta inte* och *ja*.

Det var en trevlig egoboost, det måste jag erkänna.

”Någon särskild anledning till att du tar med dig geväret på toaletten?” Han tittar frågande på mig.

”Det är förbjudet att lägga ifrån sig ett registrerat vapen”, rabblar jag plikttroget från handboken alla vapenägare får när de beviljats sin licens. ”Håll sängen varm. Jag är strax tillbaka.”

Jag kommer inte att vara tillbaka strax. I själva verket får jag tvinga mig själv att inte rusa ut genom dörren.

”Jag ska visa dig var det är”, erbjuder han sig.

Jag börjar protestera, men han är redan på väg upp ur sängen och drar ett par byxor över sina vältrimmade höfter. Han har åtminstone inte Krigsmaktens marinblå standarduniform på sig. Tror knappt att jag hade lyckats bli upphetsad om han hade haft det. Bortsett från något enstaka soldatligg orsakat av för många öl hatar jag de jävlarna och de flesta av dem hatar mig. De ägnar sig åt att utrota folk som jag. *De avvikande*, som de kallar oss. Eller silverblod, om de vill vara snälla.

Det enda avvikande här omkring är general Redden och hans

irrationella hat mot moddar. Vi har inte bett om detta. Giftet som gjorde oss sådana här släpptes ut under ett oförsiktigt krig för hundra-femtio år sedan. Vi har inte kunnat välja.

Trots att varenda cell i min kropp bara vill härifrån, låter jag soldaten följa mig ut genom dörren och bort över den vinröda hallmattan på värdshusets övervåning. Vi går runt ett hörn och fortsätter gå.

”Här är det.” Som den gentleman han är, öppnar han badrumsdörren åt mig.

”Tack.” Jag pressar fram ett leende till. ”Vi ses i ditt rum sedan.”

”Ropa om du går vilse, så kommer jag och räddar dig, kej?”

Inne på toaletten ställer jag mig bakom dörren och lyssnar på ljudet av hans steg. Jag andas snabbt ut och väntar tills stegen försvinner bort.

I spegelbilden ser jag att mina bruna kinder rodnar, som de kan göra efter sex. Mina ögon avslöjar hur otålig jag är. Soldaten har hyllat deras färg flera gånger i kväll – honungsbruna med guldgula stänk.

Min farbror påstår att jag har min mors ögon, men jag minns inte hennes ansikte och det stör mig att jag inte gör det. Jag var fem när hon skickade bort mig, egentligen tillräckligt gammal för att kunna minnas henne. Jag *borde* komma ihåg hennes ögon. Ibland tror jag att jag minns hennes röst och hennes leende, men jag vet aldrig om det bara är min fantasi som fyller i det som saknas.

Jag väntar en minut till innan jag går ut från toaletten. Jag vill lägga benen på ryggen, men jag måste gå förbi hans dörr för att komma till trappan. Jag får smyga på tå.

Jag håller andan och smyger runt hörnet på den slitna mattan. Jag närmar mig slutet av korridoren när jag ser hans dörrhandtag röra sig.

När dörren långsamt öppnar sig agerar jag instinktivt, kastar mig in i rummet som är närmast och stänger dörren bakom mig.

Att rusa in i en främlings sovrum är förmodligen inte världens smartaste strategi, men det var ett blixtnabbt beslut – och ett jag ångrade djupt när en muskulös arm slöt sig om min bröstorg.

”Rör dig inte.” En mansröst.

Återigen agerar jag reflexmässigt. Min knytnäve slår uppåt och träffar en hård käke.

Käkens ägare reagerar inte ens. Han avväpnar mig innan jag hinner blinka och slänger mitt gevär i golvet med en smäll. Sedan snurrar han runt mig, trycker upp mig mot dörren och förflyttar sig hotfullt ännu närmare. Hans arm känns som en stålbjälke mot mina bröst.

”Vem i helvete är du?” mullrar han i örat på mig.

Mitt hjärta håller på att slå sönder bröstkorgen. Jag drar efter andan och slickar mina torra läppar. ”Jag är ...”

Orden dör på mina läppar när jag lyfter blicken mot hans ansikte. Åh.

Jag tror att jag valde fel kandidat till kvällens aktiviteter.

Den här snubben är ... ofattbart attraktiv. Jag tror inte att jag någonsin har sett en så snygg människa, varken man eller kvinna. För ett ögonblick förlorar jag mig i hans koboltblå ögon som blickar ner på mig under tjocka ögonfransar. Hans hår är mörkt och tillbakastruket från ett ansikte så symmetriskt att det kunde ha mejslats ut i sten. Precis lagom lång skäggstubb skymtar på hans kraftiga haka och vid ena mungipan anar jag en skrattgrop. Jag undrar hur tydlig den blir när han ler, men med tanke på den kalla, farliga glimten i hans ögon får jag en känsla av att han inte ler så ofta.

”Om du har kommit hit för att döda mig gör du inget vidare jobb.”

”Döda dig?” upprepar jag, och rycks ur mina funderingar. ”Det är inte därför jag är här.”

”Inte?” Jag hör hur det skramlar till och inser att han sparkar undan mitt gevär. Det krävs stor viljestyrka för att jag inte ska försöka kasta mig efter det. ”Du kommer smygande in i mitt rum mitt i natten med ett gevär och vill att jag ska tro att du inte har några onda avsikter?”

”Du får tro vad du vill.” Jag försöker trycka bort honom. Det är lönlöst. Hans arm rör sig inte ur fläcken. ”Jag har inte tänkt döda dig.”

”Så det här är en artighetsvisit?” Han slickar sig i mungipan. Med glänsande ögon sänker han blicken mot min urringning som sticker fram under armens starka grepp. ”Jag uppskattar tanken, men jag är inte intresserad. Jag har redan fått det jag behöver i kväll.” Han ler hånfullt. ”Du skulle kanske ha tittat in lite tidigare, medan min gäst fortfarande var här. Du kunde ha gjort oss sällskap.”

Jag tappar nästan hakan. ”Allvarligt? Det är jag inte heller intresserad av. Jag försöker gömma mig, din skithög.”

”Gömma dig?” Han höjer intresserat på ögonbrynen. ”Från vem då?”

”Det har du fan inte med att göra. Kan du vara så snäll och ta bort armen? Jag kan inte andas.”

”Nej. Och du verkar inte ha några problem att andas.”

Det har jag. Jag får inte luft. Varje gång jag andas in känner jag hans doft. Den har toner av tall, läder och är en aning kryddig. Den är fantastisk på något vis. Och hans kropp är helt överklig. Stor, bred, smidigt muskulös, och hans biceps spänns när han håller mig på plats. Jag slår vad om att han ser helt otrolig ut naken.

”Släpp mig”, beordrar jag. ”Jag är ledsen att jag kom rusande in i ditt rum, men jag lovar att jag inte utgör något hot.”

”Varför är du beväpnad?”

”Jag är boskapsskötare. Jag har vapenlicens.”

Han betraktar mitt ansikte och blicken stannar till på min mun. Trots att jag nästan tappar andan när han granskar mig så noga, försöker jag dra nytta av att han är distraherad och kör upp knäet i skrevet på honom. Han blinkar inte ens och hugger tag i mitt ben innan jag träffar. Innan jag vet ordet av landar jag på rumpan med en duns. Det knakar i mitt skelett när hans tunga kropp landar ovanpå mig. Hans långa ben klämmer fast mig mot golvet och nu har jag hans underarm tryckt mot luftstrupen. Nu kan jag *verkligen* inte andas.

Jag flämtar efter luft och slår med båda händerna mot hans axlar, men han rör sig inte ur fläcken, kikar bara retsamt ner på mig.

”Det där var inte så trevligt gjort”, muttrar han. ”Att sikta på skrevet.”

Jag kan inte svara, för han stryper min lufttillförsel. Jag gör ett nytt kraftlöst utfall mot honom. Herregud, vad stark han är. Jag *trodde* att jag var bra på att slåss. Min farbror har tränat mig sedan jag var fem. Men här ligger jag, platt på rygg och utan att kunna göra ett smack, medan han mosar mig med sin kropp.

Nej, det är inte sant. Det finns *något* jag kan göra.

En annan viktig läxa min farbror har lärt mig är att i strid måste man ta till alla medel man har för att få ett övertag. Med män finns det oftast en bombsäker metod.

"Kan inte säga att jag ångrar mig", väser jag. "Med tanke på resultatet." Bristen på syre gör rösten hes.

Hans röst är misstänksam. "Resultatet?"

"Du hamnade ovanpå mig."

Jag ger honom ett litet, utmanande leende och märker hur det hettar till i hans blick.

"Känns som en helt okej ställning att befinna sig i", lägger jag till och lyckas sedan dra in lite luft i lungorna. "Jag var inte intresserad förut, men nu ..."

Jag vickar inbjudande på höfterna.

Han stelnar till och läpparna säras. Ett kort ögonblick reagerar hans höfter likadant och underkroppen rör sig en aning.

Sedan börjar han skratta.

"Bra försök." Han lägger munnen tätt intill mitt öra och min puls ökar takten. "Om jag släpper dig, kan du då hålla händer och knän borta från mig?"

"Kan *du*?" fräser jag.

Han småskrattar fortfarande när han reser sig och går för att plocka upp mitt gevär. Jag ställer mig upp och rättar indignerat till min topp medan jag ser på när han granskar serienumret. Jag får äntligen chansen att se mig omkring, men det finns inte mycket att se. Sängkläderna skrynkliga, förmodligen på grund av vad det nu var han och hans *gäst* gjorde förut. Jag är inte säker på om jag är avundsjuk på tjejen, eller – med tanke på hans förtjusande personlighet – tycker synd om henne.

Det ligger en komradio på nattduksbordet, det hänger en svart

jacka på en röd fåtölj framför fönstret och det står ett par svarta kängor vid dörren. Det är allt. Ingenting annat som kan avslöja vem han är. Jag såg honom inte fira ute på torget tillsammans med de andra förut, vilket är konstigt. Varför är han i Hamlett om inte för att fira frihetsdagen? Det är ovanligt med folk som bara är på genomresa. Allting väster om distrikt Z ligger under vatten, och det finns inga samhällen vid kusten. Varje gång Firman försöker återuppbygga området blir det jordbävning och hela städer och byar ödeläggs.

Jag sneglar på honom igen och försöker läsa hans tankar, men han har en väldigt kraftig sköld. Intressant. De flesta primärer har ingen sköld, och om de har det är de lätta att tränga igenom. Vilket betyder att den här mannen antingen är modifierad, soldat eller en civil primär som av någon outgrundlig anledning har lärt sig konsten att skydda sina tankar.

Han håller mitt gevär med van hand men riktar det inte mot mig. Han bara står där och tittar på mig med de där farliga blå ögonen.

"Kan du inte bara köra serienumret i din komradio nu så att du får bekräftat att jag inte är någon lönnmördare och så kan jag gå vidare med mitt liv?" frågar jag irriterat.

"Eller också kan jag bara döda dig och gå vidare med *mitt* liv", säger den jäveln.

"Åh nej, vad rädd jag blir." Jag sätter händerna på höfterna. "Gör det. Skjut mig. Hur du än gör är min pina över."

Han lägger huvudet på sned och fortsätter titta på mig. "Vad heter du?"

Jag hoppar till när någon annan besvarar frågan:

"Wren?"

Eller snarare, det är någon som är på jakt efter mig ute i korridoren.

"Wren? Är du kvar?"

Jag hör ljudet av soldatens steg passera förbi dörren och bli svagare när han går runt hörnet.

Främlingen säger retsamt: "Bäst att du går nu, *Wren*. Har du tur hinner du bort till ytterdörren innan din pojkvän hinner i kapp dig."

”Han är inte min pojkvän, och jag går ingenstans utan mitt gevär.”

Ett ögonblick senare snurrar han runt geväret i pipan och ger det till mig med kolven först.

Jag drar upp remmen över axeln och stegar bort till dörren. ”Trevligt att träffas, skitstövel”, muttrar jag utan att se mig om.

Hans dova skratt kittlar mig på ryggen.

Jag utnyttjar det faktum att korridoren är tom och rusar ner för trapporna till bottenvåningen. Jag har bara precis hunnit till ytterdörren när jag hör mitt namn igen.

”Vänta Wren.”

Jag sväljer ett stön. Soldaten är halvvägs nerför trappan.

”Du lovade att du inte skulle sticka”, säger han när han kommer närmare. Hans ögon är fulla av besvikelse.

”Förlåt.” Jag ger ifrån mig en överdriven suck och snickrar ihop en passande lögn. ”Jag är bara inte så bra på att säga hej då.”

Hans ansiktsdrag mjuknar.

”Och jag måste verkligen sticka. Ett av våra staket blåste ner i en storm häromnatten och min farbror slår ihjäl mig om jag inte är uppe i morgon bitti och lagar det.”

”Jag måste få träffa dig igen. Jag ska kanske försöka få ledigt nästa månad igen?”

”Du vet var jag finns”, säger jag sorglöst, för det mest troliga är att han inte kommer att få ledigt igen på väldigt länge. Och när han väl får det kommer han att ha glömt mig.

Förhoppningsvis.

Risken finns alltid att han har blivit så förälskad att han kommer på ett sätt att byta uppdrag med någon och blir förflyttad till mitt distrikt. Men jag tror inte att jag är så bra i sängen.

”Vad har du för ID-nummer?”

Jag ger det motvilligt till honom och ser på när han knappar in siffrorna i sin komradio. Strax därpå plingar det tyst i den lilla apparaten jag har i fickan.

Han ler så att skrattparna syns. ”Det var jag.”

Jag plockar fram den och sparar hans ID-nummer. Jag avskyr den

här grejen. Det är obligatoriskt att alltid ha den med sig, men enda gången jag bryr mig om min komradio är när det kommer rapporter från Firman. I övrigt håller jag bara den obligatoriska kontakten med farbror Jim och mina vänner. Inget viktigt, förstås; vi har andra sätt att kommunicera om det som betyder något. Ingen modd med vettet i behåll skulle använda en Firmaapparat att kommunicera med, inte när vartenda ord som sägs eller skrivs spelas in och ett rum fullt med säkerhetsagenter övervakar varenda ordväxling. Likadant med Nexus, vårt elektroniska nätverk. Det skulle vara idiotiskt av oss att tala öppet via det också.

”Jag följer dig ut”, säger han.

Jag hör bullret av röster innanför värdshusdörrarna. Bandet spelar i högt tempo, det är en låt jag inte känner igen. Jag antar att den finns på listan över Firmagodkända sånger från kommunikationsdepartementet. All media ska gå genom dem innan den släpps till allmänheten.

Vi går ut på gårdsplanen, där vinden är lika mild som den var innan vi smet in på värdshuset. Doften av grillat kött och majscolvar med smör fyller luften. I kväll är bytorget helt upplyst. Det är fullt med folk och musiken överröstar med jämna mellanrum av skratlsalvor.

Ett dussintal soldater i myllret får mig att känna mig illa till mods. Frihetsdagen är den enda dagen på året då de flesta av dem får komma tillbaka till sina distrikt för att träffa familj och vänner. De allra flesta ser harmlösa ut, men det är fler blå uniformer här i kväll än jag känner mig bekväm med.

Jag önskar att de jävlarna kunde åka tillbaka till staden och lämna oss i fred. Ingen här gillar att behöva le och låtsas vara snäll. Till och med primärerna avskyr hur generalen styr våra liv, hårdhänt och in i minsta detalj. I alla fall de flesta av dem avskyr det. Det finns ju fanatiska lojalister som är villiga att förråda sin egen mamma för att belönas med en avmätt, gillande nickning från honom eller någon av hans angivare. En primäridiot från mitt eget distrikt angav verkligen sin mamma när han upptäckte att hon var modifierad. Hon hade lyckats dölja sina förmågor för honom i nästan tjugo år,

gjorde *en* tabbe, en oförsiktig tankeläsning utan att dra ner ärmarna, och hennes egen son angav henne. Det senaste jag hörde om honom var att han har blivit befördrad och nu leder en egen enhet inom Krigsmakten.

Fast egentligen är det ju värre med de moddar som vänder sig mot sina egna, sympatisörerna som arbetar för Redden i Sanctum Point, vår huvudstad. De förrädarna lever behagliga liv där. Det betalar sig verkligen att vara lojal mot generalen.

Glada barnskrik fångar min uppmärksamhet. Jag vänder mig mot ljudet och ler. Barnen från byn leker tafatt i en glänta flera hundra meter bort. De skriker och skrattar när jagaren, en benig flicka med lysande rött hår, rusar runt och försöker fånga dem.

”Wren!” ropar någon glatt.

Tana Archer kommer släntrande mot oss. Ögonen lyser och kinderna är rosiga. Hon har uppenbarligen provsmakat lite från lagret. Tanas pappa Griff driver det enda stället vid torget där man kan få något att dricka.

”Jag undrade just vart du hade tagit vägen.” Hon tittar på mig och sedan på soldaten med en menande blick. Hon flinar mot oss och jag känner jag att hon försöker länka med mig.

Alla telepater har en personlig signatur. När jag var liten beskrev min farbror det som ens innersta väsen, en våg av energi som ingen annan har. Det är nästan omöjligt att förklara om man inte har känt det själv, men när man väl har etablerat en första kontakt känner man automatiskt igen den andra personens energi när de ber om att få länka.

”Det är visst någon som har haft fullt upp”, retas Tana tyst.

Hennes röst inne i mitt huvud ligger alltid lite lägre än hennes talade röst. Jag frågade min farbror om det en gång, varför folks telepatri Röster låter så annorlunda än deras hörbara röster. ”Har du lyssnat på en inspelning av dig själv någon gång och tänkt ’så där låter inte jag?’” var hans svar på det. ”Det är för att man alltid låter annorlunda i sina egna öron. När vi pratar telepatiskt, hör jag din röst så som *du* hör den. När du pratar högt, hör jag din röst så som *jag* hör den.” Det lät rimligt på något märkligt sätt.

”Du måste sluta ligga med soldaterna, vännen.”

”Äsch, det är det enda man kan ha dem till”, säger jag till Tana, och hon vänder på huvudet för att dölja ett skratt.

Jag vet att det böljar i hennes blodådror under de långa ärmarna, dolt undan nyfikna blickar. På hennes mörka hud brukar ådrorna se ännu ljusare ut när de glöder än på moddar med ljusare hud.

Jag har bara ett linne på mig, men behöver trots det inte oro mig. Det är ytterligare en sak jag ofta frågade min farbror om, för det var så konstigt med de självlysande silvervågorna under huden på hans armar varje gång vi använde oss av telepati. Varför förändrades inte *mina* armar? Jag var en irriterande unge, som alltid pepprade honom med frågor. På den tiden hade han inget bra svar. Han bara ryckte på axlarna och sa: ”Det har gått mer än hundra år och det är fortfarande så mycket ingen förstår om folk som oss.”

Det är det som är det knepiga med oss modifierade – ingen är den andra lik. Visst, de flesta är verkligen ”silverblod” och får lysande blodådror när de använder sina krafter. Några enstaka, som jag, passar inte in i den mallen. Vad den skillnaden än beror på kan jag inte förneka att det får mig att känna mig ... inte för att vara kaxig, men ... ovärderlig. En modd som kan använda sina krafter utan att avslöja sig för fienden är en enorm tillgång för motståndsrörelsen.

Men när nätverket försökte värva mig första gången sa min farbror tvärt nej. Han gick inte att rubba. *Wren ska inte riskera livet. Punkt slut.* När jag kom upp i tonåren blev det dock svårare för honom att hindra mig. Jag är envis. Jag älskar farbror Jim galet mycket, men han bestämmer inte över mig.

Vi började utföra uppdrag när jag var sexton. Hämtade och lämnade smågrejor. Gömde moddar som smugglats ut ur staden eller gruvorna på vår gård. Det får mig alltid att koka av ilska när jag tänker på hur många av oss som fortfarande hålls fångna i arbetslägren som finns runt om i distrikten.

”Du ska väl inte gå?” säger Tana. ”Vi har knappt träffats i kväll. Du får inte gå!”

Min soldat ler. ”Det är precis det jag har försökt säga till henne.”

”Jag måste”, svarar jag och rycker på axlarna. ”Du vet hur Jim är.

Han går förmodligen

fram och tillbaka på verandan och väntar på mig.”

Som på en given signal känner jag en hård puff i mitt medvetande. Jims signatur. Han ber om att få länka och jag släpper in honom.

”Det är sent. Kom hem.” Han har en mullrande röst.

Jag lyckas låta bli att himla med ögonen. ”På väg.”

”Bara en dans innan du går?” ber Tana.

”Jag måste verkligen sticka.”

Ärligt talat skulle jag ha stannat kvar och hängt med Tana ett tag om inte soldaten hade suttit klistrad på mig. Åh, vad är det han heter nu igen? Jag tror det är Max. Eller Mark, kanske?

Med tanke på vad vi gjorde förut vill jag inte fråga honom, så jag rör vid hans arm. ”Okej, öh ... sötnos ... det var kul, men jag måste sticka nu.”

Tana ser ut som om hon håller på att spricka av skratt.

”Sötnos?”

”Käften. Jag kommer inte ihåg vad han heter. Är det Max eller Mark?”

”Han heter Jordan!”

Oj. Inte ens nära.

”Men en viktigare fråga: Vem är det skitsnygga puckot som bor på värdshuset?” Mitt hjärta slår fortfarande lite i otakt efter vårt laddade möte.

”Jag vet inget om något skitsnyggt pucko. De enda jag såg checka in i dag var soldater. Eller jag kanske har glömt att jag såg honom? Var han soldat?”

”Ingen aning. Men tro mig, du skulle komma ihåg det ansiktet.”

Det var ett fantastiskt ansikte. Och helt bortkastat på en sådan idiot.

”Åh. Om jag ska bländas av ett vackert ansikte måste det tillhöra en kvinna, allt annat går mig rakt förbi.”

”Får jag köra dig hem?” Jordan avbryter vårt tysta samtal med blicken hoppfullt fäst vid mig.

”Jag klarar mig. Jag har motorcykel.”

Tana lämnar oss så att Jordan ska få den stund ensam med mig han så uppenbart vill ha.

Han kupar sina händer om mitt ansikte. "Så svår", säger han skämtsamt. "Ge mig åtminstone en avskedskyss." Han drar med tummen mot mitt käkben och trycker sin mun mot min.

Jag låter honom kyssa mig trots att jag blir alltmer irriterad.

Ljudet av skrikande barn får oss att släppa taget.

En sekund senare bryter helvetet lös på torget. Tana kommer springande.

"Vad i fucking helvete?" säger jag, medan vi alla tre rusar mot källan till kaoset.

I mörkret kan jag urskilja att det ligger en unge på marken, men det enda jag ser är en röra av armar som viftar och ben som sparkar frenetiskt. Andra barn kommer strömmande från gläntan och ropar på hjälp.

"Det är den där jävla vita prärievargen!" fräser Tana. "Han har strukit omkring i skogen utanför byn hela veckan."

Jävlar. Den här prärievargshybriden har varit en riktigt plåga ute vid ranchen också. För två morgnar sedan hittade jag en av mina kvigor död på den södra betesmarken. Jag fattar inte hur det där odjuret tog sig igenom stängslet.

"Han har tagit honom!" gallskriker en liten flicka åt de vuxna som har samlats vid gräskanten.

Det hörs ytterligare ett skrik, ett skräckslaget och ångestfyllt. Jag får hjärtat i halsgropen och pulsen rusar. På andra sidan gläntan ligger pojken på rygg nu, med den vita prärievargen över sig. Djuret är *enormt*.

En kvinna skriker: "Robbie!" Det är Rachel, en av skollärarna. Pojken som är i fara är alltså hennes åttaårige son.

Det är för mycket skuggor för att man ska se från det här hållet, men det verkar inte som om djuret har satt tänderna i pojkens hals. Jag tror att de är inborrade i Robbies arm och . . . herre jävlar, djuret börjar släpa i väg med honom.

Jag drar fram mitt gevär utan att tveka.

"Wren!"

Trots att Tana ropar för att hindra mig, tar jag några steg framåt

och får Robbie och den vita prärievargen i sikte. Flera män springer över gräset. De är halvvägs framme hos pojken, men han kommer att vara död innan de hinner fram.

”Nej! Stoppa henne”, skriker en panikslagen Rachel.

Jag siktar med geväret stött mot axeln.

”Sluta, Wren! Du kommer att skjuta min unge!”

Jag låtsas inte om henne och fyrar av.